παράστασι ἕνα φόρεμα πράσινο, τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν ἀντίληψι τοῦ Γουαδανί, δὲν τῆς πήγαινε καθόλου.

Ἐπακολούθησε ζωηρὴ συζήτησι ἀναμεταξύ τους καὶ ἡ συζήτησι κατέληξε σὲ φιλονεικία, γιατὶ ὁ ὑψίφωνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Δὲν μὲ μέλλει καθόλου γιὰ τὸ γοῦστο σου, τοῦ φώναξε τέλος ἡ καλλιτέχνις. Θὰ τὸ φορέσω, γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει...

— Δὲν θὰ τὸ φορέσῃς... Ὄχι...

— Ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ !

— Ἐσύ ! Καὶ πῶς ;

— Θὰ τὸ σχίσω !...

— Ἄ, ἔτσι ; Τὸ λὲς στὰ σωστά σου πὼς θὰ τὸ σχίσῃς ;

— Προκειμένου νὰ παρουσιαστῆς στὸ κοινὸ ἄσχημη, τί θὲς νὰ κάμω ;

— Ἄσχημη ! Ἂν ὅμως, κύριε, μὲ βρίσκεις ἄσχημη, γιατὶ λὲς πὼς μὲ λατρεύεις ; Κ' ἀφοῦ ξέρεις πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ, γιατὶ μὲ πνίγεις μὲ τὶς τρυφερότητές σου ;

— Φαουστίνα !....

— Σιωπή ! Αὐτὴ ἡ ζωὴ διαρκεῖ τώρα δεκαπέντε μῆνες... Δεκαπέντε μῆνες εἶμαι δυστυχισμένη...

— Ἄ !....

— Μάλιστα, κύριε. Ἄφησέ με λοιπὸν ἥσυχη.. Πάψε λοιπὸν τὶς ἐπισκέψεις σου καὶ ξεφορτώσου με, γιατὶ στὴν Ἰταλία ὑπάρχουν νόμοι....

Ὁ Γουαδανὶ ὠχρίασε. Τὸν ἀπειλοῦσε σὰν νάταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης. Καὶ ἡ ὑπερηφάνειά του στὰ λόγια της αὐτὰ ξύπνησε ἀγέρωχη.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀστυνομικούς, κυρία, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ μένα, τῆς εἶπε. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ περνῶ τὸ κατῶφλι σου...

— Τόσο τὸ καλύτερο λοιπόν ! Ὥρα καλή !...

Καὶ ὁ Γουαδανὶ ἔφυγε, γεμᾶτος ἀπελπισία... Κράτησε ὅμως τὸν ὅρκο του. Ἔκλαψε, πόνεσε, ἀλλὰ δὲν γύρισε πίσω.

Ἡ Φαουστίνα δὲν λυπήθηκε καθόλου γι' αὐτό. Ἀντιθέτως μάλιστα εὐχαριστήθηκε.

Ἡ μικρὴ Ἀνίτα ὅμως ἔκλαψε, ἔκλαψε πικρά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

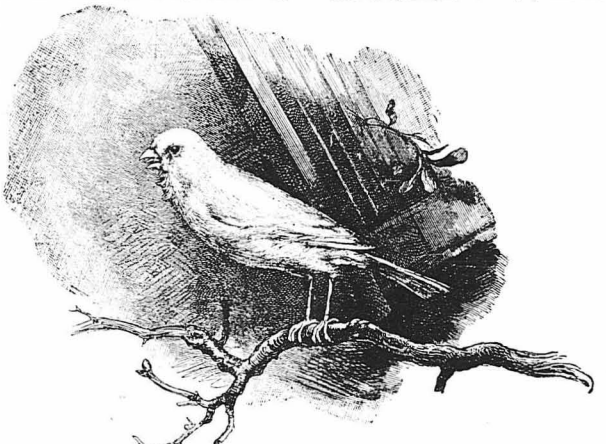

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Τάξις καὶ ἐργασία. Ἡ βασίλισσες καὶ τὰ ἄλλα μυρμήγκια. Ἡ διάφορες ἀσχολίες τῶν μυρμηγκιῶν. Ἡ ζωντανὲς ἀποθῆκες γιὰ τὸ μέλι. Πῶς ἀναγνωρίζονται τὰ μυρμήγκια μεταξύ τους. Ἡ ἀλληλοβοήθεια τῶν μυρμηγκιῶν. Οἱ κόποι τῶν μυρμηγκιῶν. Οἱ μυρμηγκοπόλεμοι, κτλ. κτλ.

Ὡς γνωστόν, ἡ τάξις ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἐργασία καὶ ἐν γένει στὴ ζωὴ τῶν μυρμηγκιῶν, εἶνε ὑποδειγματική.

Κάθε μυρμῆγκα ἔχει τὴ δουλειά του, στὴν ὁποία ἐπαιδίδεται μὲ ζῆλο καὶ τὴν ὁποία δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ μὲ καμμιὰ πρόφασι.

Ἡ «βασίλισσες» ἔχουν χρέος νὰ γεννοῦν αὐγὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν τὴ διαιώνισι τοῦ λαοῦ των. Τὰ ἄλλα μυρμήγκια τὶς θεωροῦν μητέρες των, τὶς προστατεύουν καὶ τὶς σέβονται.

Μόνο τὰ ἀρσενικὰ μυρμήγκια εἶνε τειμτέλικα καὶ δὲν κάνουν τίποτε οὔτε τὴν ἄνοιξι, οὔτε τὸ καλοκαίρι, δηλαδὴ τὸ μισὸ χρόνο.

Οἱ θηλυκοὶ ὅμως συνάδελφοί τους τὰ ἀφίνουν ἀνενόχλητα καὶ περιμένουν νὰ φθάσῃ τὸ φθινόπωρο, ὁπότε πεθαίνουν ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Τὰ μικρότερα μυρμήγκια ἀροσιώνονται ἀποκλειστικὰ στὴν περιποίησι τῶν αὐγῶν καὶ δὲν βγαίνουν καθόλου ἔξω ἀπ' τὶς φωλιές σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἔχουν ἀκόμα πολὺ τρυφερὸ δέρμα καὶ περιμένουν νὰ γίνῃ σκληρό, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὑποφέρουν τοὺς κόπους τῆς δουλειᾶς.

Τὰ ἐργατικὰ μυρμήγκια, τέλος, κάνουν διάφορες δουλειές. Ἄλλα προορίζονται νὰ φυλᾶνε τοὺς διαδρόμους τῶν φωλιῶν τους, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσο στενοί, ὥστε σὲ περίπτωσι ἐφόδου, ν' ἀποκρούῃ τοὺς ἐχθροὺς κι' ἕνα μόνο μυρμῆγκι.

Ἄλλα τοποθετοῦν καὶ στοιβάζουν τὶς προμήθειες στὸ μεγάλο κεντρικὸ διαμέρισμα τῆς κατοικίας των καὶ ἄλλα βγαίνουν πρὸς ἀναζήτησι τροφῆς καὶ πρὸς... καλλιέργειαν τῶν κτημάτων.

Ἄλλα, τέλος, μυρμήγκια ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὴ ἀσχολία νὰ καταπίνουν τὸ μέλι ποὺ συλλέγουν οἱ συνάδελφοί τους, νὰ τὸ ἀποθηκεύουν μέσα.... στὴν κοιλιά τους καὶ νὰ τὸ μοιράζουν ὅταν τοὺς τὸ ζητοῦν.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἡ κοιλιά τους φουσκώνει ὑπερβολικά, τὰ πόδια τους ἀδυνατοῦν νὰ τὰ βαστάξουν κι' ἔτσι καταδικάζονται σ' ἀκινησία, μὴ μπορῶντας νὰ βγοῦν ἔξω ἀπ' τὴ μυρμηγκοφωλιά.

Ἐκτὸς τῶν κοινῶν, τῶν συνηθισμένων, τῶν ἐργατικῶν μυρμηγκιῶν, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα πολὺ μεγαλείτερα ποὺ ἔχουν συνήθως μαῦρο κεφάλι.

Τὰ μυρμήγκια αὐτά, ἂν καὶ ὀνομάζονται πολεμικά, δὲν λαμβάνουν μέρος στοὺς πολέμους, ἀλλὰ χρησιμεύουν μᾶλλον ὡς φρουροὶ στὶς μυρμηγκοφωλιές, τὶς ὁποῖες προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἐχθρικὴ ἐπίθεσι.

Τὰ μυρμήγκια ἀναγνωρίζονται πολὺ καλὰ μεταξύ τους καὶ ὅταν μέσα σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιὰ μπεῖ ἕνα ξένο μυρμῆγκι, τὰ ἄλλα ἐπιτίθενται ἐναντίον του καὶ τὸ βγάζουν μὲ τὸ στανιὸ ἔξω ἢ τὸ θανατώνουν, χωρὶς διατυπώσεις.

Ἂν ὅμως πάρῃ κανεὶς ἀπὸ μιὰ μυρμηγκοφωλιὰ αὐγά, τὰ ἀφίνει σὲ μιὰ ἄλλη καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἐκκολαφθοῦν, τὰ μεταφέρει στὴν πρώτη φωλιά, τότε τὰ μυρμήγκια τῆς φωλιᾶς αὐτῆς, ὄχι μόνο δὲν διώχνουν τὰ νεοφερμένα, ἀλλὰ τὰ κρατοῦν μ' εὐχαρίστησι μαζύ τους.

Τὰ μυρμήγκια βοηθοῦνται πολὺ μεταξύ τους καὶ ἔχουν ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἔνστικτο τῆς ἀλληλοϋποστηρίξεως. Ὅταν ἕνα μυρμῆγκι βρεῖ κάτι στὸ δρόμο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ τραβήξῃ μοναχό του, τότε καταφεύγει στὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα τοῦ παρέχουν ἀμέσως τὴ συνδρομή τους.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν μυρμηγκιῶν περιλαμβάνονται καὶ οἱ λεγόμενοι μύρμηγκες—γεωργοί, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἰδίως στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική.

Ἡ κατοικίες τῶν μυρμηγκιῶν αὐτῶν ἔχουν ὅλες δίπλα τους ἀπὸ ἕναν κῆπο, τὸν ὁποῖο οἱ ἔνοικοί τους καλλιεργοῦν μὲ φροντίδα.

Μέσα στοὺς κήπους αὐτοὺς ὑπάρχει ἕνα εἶδος μανιταριοῦ πολὺ θρεπτικοῦ, τὸ ὁποῖο τὰ μυρμήγκια λιπαίνουν μὲ τὰ φύλλα διαφόρων δένδρων.

Τὰ φύλλα αὐτά, ἀφοῦ τὰ μεταφέρουν ἐκεῖ, τὰ κόβουν σὲ μικρὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα ἔπειτα μεταβάλλουν μὲ τὰ δόντια τους σὲ πολτὸ καὶ τὰ βάζουν μέσα στὴ γῆ, σκάβοντάς την μὲ τὰ πόδια τους.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΧΟΡΟΙ Κ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προσφιλεῖς χοροὺς τῶν παλαιοτέρων χρόνων ἦταν κι' ἡ περίφημη «πόλκα», τῆς ὁποίας ἐφευρέτης θεωρεῖται κάποια Βοημίς, ὀνομαζομένη Ἄννα Σλετσόκ.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία ἀνῆκε στὰ κατώτερα λαϊκὰ στρώματα, ὑπηρετοῦσε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὡς δούλη στὴν πόλι Ἐλμπιταϊνὶτζ στὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου ἄρχοντος.

Μιὰ μέρα ὁ ἄρχοντας θέλησε νὰ δώσῃ ἕνα πλούσιο συμπόσιο, ὅπου προσκάλεσε πολλοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ διάσημο ἀρχιμουσικὸ Ἰωσὴφ Νερούδα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ οἰκοδεσπότης προσκάλεσε τὴν Σλετσὸκ νὰ χορέψῃ διαφόρους χωριάτικους χορούς, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς συνδαιτημόνας του.

Ἡ Ἄννα ἄρχισε πραγματικὰ νὰ χορεύῃ, ἀλλὰ ὁ χορός της εἶχε κάτι τὸ καινούργιο, τὸ πρωτοφανές, τὸ θαυμαστὸ καὶ τὸ ἄγνωστο.

Τότε ὁ ἀρχιμουσικός, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ νεαρὴ χορεύτρια, ἄρπαξε ἀμέσως ἕνα μολύβι καί, παρακολουθῶντας τὸ χορό της, συνέθεσε μιὰ μαγευτικώτατη πόλκα, ἡ ὁποία συγὰ—συγὰ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ «μαζοῦρκα», ἄλλος περίφημος χορὸς τῶν παπέρων μας, εἰσήχθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ βασιλικὴ σχολὴ τῆς Δρέσδης ἀπ' τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Αὔγουστο Γ' καὶ πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ πολωνικὸ διαμέρισμα Μοζόβια, ἀπ' ὅπου ἀρχικῶς προῆλθε.

Ἡ «καντρίλλιες» ἦταν χορὸς ἀγγλικῆς ἐφευρέσεως, ὁ ὁποῖος εἰσήχθη τὸ 1710 στὴ Γαλλία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Τὸ «βάλς», τέλος, κατάγεται ἀπ' τὴ Γερμανία.